

הַנּוֹצוֹת וְהַמְּלִים (נְשִׁמֵּי רֵחַ הַלְשׁוֹן)

סִפּוּר מוֹפְלָא עַל כִּיחַהּ שֶׁל מַלְאָךְ, עַל תְּשׁוּבָהּ, וְעַל אֲהֲבַת הַנֶּשֶׁם.

בְּעִיר אַחַת חַי אִישׁ עָשִׂיר וּמְכַבֵּד. הוּא הָיָה יְהוּדִי טוֹב שְׂאֵהָב אֶת הַנֶּשֶׁם
וְנָתַן צְדָקָה. אֲךָ הֵיטָה לוֹ מְדָה אַחַת מְסֻכָּנָת...

הטוב שבו

הקשי ש'לו (אוהב לדבר לשון הרע)

הָאִישׁ לֹא הִתְכַּוֵּן לִפְגַּע,
אֲךָ מִלּוֹתָיו יֵצְאוּ בְּקִלּוֹת.
הַשְׂמוּעוֹת הִתְפַּזְּרוּ בָּעִיר,
וְאֲנָשִׁים רַבִּים נִעְלְבוּ וּבָכוּ.
הָאִישׁ הֵבִין שֶׁהוּא פּוֹגֵעַ בְּיַדֵּי
הַנָּשִׁים, וְהִתְפַּלֵּל לְעֶזְרָה.

לְעֹזֵר לְעֶצְמוֹ הָיָה קְנִישָׁה. לָכֵן, הוּא הִלֵּךְ לְחַפֵּשׂ עֲצָה
אֶצֶל צַדִּיק גָּדוֹל וְחָכָם – רַבִּי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָיָה מְלֹא
בְּאַהֲבַת הַנֶּשֶׁם וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל.

הָאִישׁ בָּכָה בְּפָנָיו: "רַבִּי, אֵיךְ אֶתְקַן אֶת לְשׁוֹנִי?"
הָרַב חִידָּה בְּאַהֲבָה וְאָמַר: "קַח כָּרִית מִלֶּאָה בְּנוּצוֹת,
עֲלֵה לַגַּג שְׁלֹךְ, קִרַּע אוֹתָהּ – וּפִזֹּר הַכֹּל לָרוּחַ."

לְפִזֹּר נֹצְוֹתֶיהָ נִשְׁמָע מִשְׁנָה! אֲךָ הָאִישׁ בָּטַח בַּנֶּשֶׁם וּבַעֲצַת הַצַּדִּיק.
הוּא מְהִיר לְבֵיתוֹ וְלָקַח אֶת כָּרִית הַנֹּצְוֹת הֵכִי גְדוּלָּה שְׂמָצָא.

עַל הַגֶּג, הָאִישׁ קָרַע אֶת הַכְּרִית. הָרוּחַ, שְׁלִיחַתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, נִשְׁבָּה
בְּחִזָּקָה. מֵאוֹת נּוֹצוֹת קָלוֹת עָפוּ לַשָּׁמַיִם הַמְּאִירִים וְהַתְּפִזְרוּ בְּכָל רַחֲבֵי הָעִיר!

תוֹךְ רְגָעִים מְסַפֵּר, הַכָּרִית נִשְׁאַרָה רִיקָה לְגַמְרִי. הָאִישׁ חָשַׁב:
"הִצַּלְחָתִי בַּמְשִׁימָה!" הוּא חֹזֵר לָרֵב מְלֵא בְּשִׁמְחָה וְהוֹדָיָה לַאֱלֹהִים.

"עשיתי כדבריך, הרב!" אמר האיש.
הרב מסר לו מבט עמוק, מלא באהבה וחקמה, ואמר: "מצאין, יקירי.
עכשו – צא ואסוף ואסוף את כל כל הנוצות בחזרה לכרית."

הָאִישׁ עָמַד נֹדֶהֶם. "לָאָסָף? רַבִּי, זֶה בִּלְתִּי אֶפְשָׁרִי! הָרוּחַ פִּזְרָה
אוֹתָן בְּכָל הָעִיר, מֵעֶבֶר לָהָרִים וְלִבְתֵּימָם. לְעוֹלָם לֹא אוֹכֵל לְהַחֲזִיר אוֹתָן!"

הָרַב הִנֵּהוּ: "נִכּוֹן מְאֹד. זֶה בְּדִיּוֹק מֵה שֶׁקֹּרָה כְּשֶׁאַתָּה מְדַבֵּר לְשׁוֹן הָרַע."

נוצות בָּרוּחַ ← מִתְפַּזְרוֹת וְאוֹבְדוֹת.

מְלִים וְשִׁמוּעוֹת ← פּוֹגְעוֹת וְאִי אֶפְשָׁר לְהַחֲזִירָן.
מְלִים ← פּוֹגְעוֹת וְאִי אֶפְשָׁר לְהַחֲזִירָן.

הָאִישׁ הַבֵּן אֶת הַשְּׁעוֹר הָעֵמֶק. לְבוֹ נִמְלָא בַּחֲרָטָה. הוּא הָרִים מִבְּטוֹ לְשָׁמַיִם, זָלְגוּ
מֵעֵינָיו דְּמָעוֹת שֶׁל תְּשׁוּבָה, וּבִיקֵשׁ סְלִיחָה מִהַשֵּׁם עַל שִׁפְגַּע בִּילְדוֹ הָאֲהוּבִים.

מאותו יום, האיש השתנה לגמרי. הוא שקל כל מלה לפני שיצאה מפיו. פיו
התמלא רק בדברי תורה, תפלה ואהבת ישראל. כך הוא קדש את שם השם!

איך נשמר על הלשון? לפני שמדברים, נעביר את המלה ב-3 שערים:

1.
האם זה
אמת?

2.
האם זה
משמח או
עוזר?

3.
האם אבא
בשמים אוהב
את מה
שאניד?

מנות וחיים ביד הלשון!

צְדִיקִים, בּוֹאוּ נַחֲשֹׁב יַחַד:

1. לָמָּה דְּבוּר רַע כָּל כָּךְ דּוֹמָה לְנוּצוֹת בְּרוּחַ?

2. כְּשֶׁאֲנוּ מְדַבְּרִים דְּבָרִים טוֹבִים עַל חֲבֵרִים
נִשְׁלָנוּ, אֵיךְ הַשֵּׁם מְרַגֵּישׁ?

3. תֵּנוּ דְּגָמָה לְמַלָּה טוֹבָה שֶׁיִּכּוֹלָה "לְהָאִיר אֶת
הָעוֹלָם".